

Příběhy našich sousedů-ZŠ a MŠ Mšené-lázně 2024

Rozhlasová reportáž

Pamětnice: Jana Karpíšková

Vedení týmu: Mgr. Renata Paťukova

Zpracovala: Petra Beránková

Tým: Petra Beránková, Oskar Fiala, Diana Jarošíková, Nela Kulhánková, Zdeněk Drba, Tereza Tůmová

Ve Mšeném-lázních 2024

Jana Karpíšková, dívčím jménem Nepustilová žije ve Mšeném-lázních spokojeným životem. Nikdo by za její veselou a usměvavou tvář nehledal šrámy historie.

Vyrůstala na statku v Odrlicích na Hané. Život zde byl krásný, Janička byla obklopena přírodou a blízkou rodinou. První rána nastala roku 1943, kdy tatínka na udání Němci zavřeli do Dachau. To proto, že když pomáhal k živobytí lidem z vesnice, zabil místo jednoho prasete dvě.

Malá Janička v přírodě v Ordlicích.

„Táta byl zavřenej v tým tom Dachau, to bylo špatný no. A jak že tam dlouho byl v tom? Dva roky, ale on byl mladej, zdravej, tak to vydržel. Klolik že mu bylo? Mně bylo teda nějakých těch 5, 6 no asi 32, 33 mladej a ty maj fyzičku žejo ze statku tak, tak to vydržel, přišel, měl 48 kg, ale on to vydržel, protože i když (ne)jedli jenom chleba. Zabil prase a dával. A někdo ho udal, že zabil dvě ty prasata dal všem v obci jídlo, že jako. A pak ještě ho udali, že, že chodil někam poslouchat rádio. My měli doma dvě. A to nebyla pravda. No prostě. Sebrali jich několik v tý vsi a oni to napráskali na něj, že si mysleli, že tam jim dá prase a že ho hned zavřou. Ty se s nikým nebavili, přijeli gestapáci odvezli a už jsme ho neviděli.“

Vojenská knížka otce naší pamětnice Jany Karpíškové.

Jen stěží si umíme představit co museli Nepustilovi prožít poté, co začala kolektivizace zemědělství. Na Velký pátek 18. dubna 1952 byli z ničeho nic donuceni opustit rodinný statek v Odrlicích, ve kterém rodina žila téměř 500 let. Tatínek musel zas, pro nic za nic do kriminálu, šel do Jáchymova. Komunisti dali rodině soupisy věcí, které si směli vzít. To byla pro paní Janu velká rána-nesměla si totiž vzít svého jezevčíka Žolinu.

„A já měla jezevčíka, krásného, zrzavého Žolinu. Hele já ji držela v ruce, oni mně ji nedali, svině. Nedali toho pejska. [To je, jako kdyby mi nedali moji kočku. No, no vemte si to, kdyby Vám nedali kočku.] A já ji držela, řvala, mně bylo 13 roků, strašnej. Oni řekli, že bude hlídat statek. Za 14 dní ji nechtěl nikdo krmit a oni ji zastřelili. Já kdybych mohla, tak jsem je tam postřílela všechny snad. To byl tak krásnej pes, chytřej no, pořád měl štěňátka, a tak si chodily děti pro štěňátka.“

Nepustil Josef, Odrlice

Seznam bytových a osobních svršků vyňatých ze zabavení.

1/ kuchyň kredenc	31/ 15 kg vepř. sádla/od matky/
2/ kuchyň.stůl, 3 židle, 1 stolička	32/ 8 kg vepř. sádla/od matky/
3/ 1 kuchyň skřínka	33/ 15 plech.konser.masa/ á 1 kg/
4/ 1 vaříš 2 plotýrkový	34/ 10 kg povidel
5/ 1 hodiny kuchyň.	35/ asi 10 kg cukru
6/ 1 radioaparát zn.Težla	
7/ přísl.kuchyň.nádpbí	36/ asi 70 kg pšeničné mouky
8/ psací stůl, 1 židle	
9/ šicí stroj zn.Singer	37/ dámský kožich a jiné šatstvo a předměty všech příslušníků.
10/ věšáková stěna se skřínkou	38/ obrazy
11/ věšáková stěna obyčej.	39/ koberce
12/ lovecké trofeje-parůžky 44 ks	
13/ přiborník	
14/ 2 postele, 3 proutená křesla	
15/ stolek se stolní lampou	
16/ 1 třídič skříně,	
17/ 2 dvoudílné skříně	
18/ psací stůl, 2 noční stolky	
19/ 1 stůl oválový	
20/ 5 židlí	
21/ 1 otoman,	
22/ 1 příruční knihovnička	
23/ 2 dřevěné postele obyčejné/děti	
24/ 1 kovová postel,	
25/ 1 stůl starší	
26/ 1 přádelník starší	
27/ 1 kredenc s mramor. deskou starší	
28/ 1 skříně na zavařeniny	
29/ 2 c. zemiňá	
30/ 8 kg prosové kaše	

Soupisy věcí, které si Nepustilovi směli vzít do Kopist.

Kolektivizace pro paní Janu znamenala zpřetrhání vazeb s přáteli ale i s rodinou. Ty nejtěžší chvíle prožívala paní Jana, když byli vystěhováni do Kopist, ale také když chodila do školy v Terezíně.

„To nás vezli estébáci, my jsme seděli tři vzadu (pozn. autora-Jana, maminka a bratr) a vepředu seděli dva a vezli nás a pak měli hlad a v Poděbradech zastavili na polívku, ta byla bez lístků. Tak jsme si šli koupit polívku. A on šel do průjezdu (pozn. autora-estébák) koukat na tu mámu, asi se mu líbila a říkal: „Hm Vy tu holku neuživíte, my nemáme děti, co kdyby jste mně ji dala?“ A když jste se přestěhovala vlastně do Kopist.. To je vedle Litoměřic, vedle Terezína, do Terezína jsem chodila do školy.... Tak když jako jste se chtěla s někým kamarádit, nebyl žádný problém že jako na Vás koukali přes prsty? Byl, byl velkej, ale já tam měla hodnou kamarádku, ty měli krávu, nebyli komunisti, tak jsem se s ní, než zemřela, kamarádila. Ale takový ty, co byli z těch superkomunistickéjch rodin, tak ty byli zlí. Jenomže já jsem se moc nedala, já jsem se okoukla a já to zfláklala na jednu hromadu. Jak jste si tam na to zvykala

vůbec, na ty Kopisty? Strašně špatně, Ježíši Páne, to, to se nedá povídat. Bez vody, venku studna, tam chodili všecy ti lidi pro tu vodu. No to se nedá. Teď v tom prát. Nosit domů vodu, tak máma jela do Terezína koupila vanu, teď jsme museli nanosit tu vodu v těch kýblích, ohřát na těch blbejch kamnech, který nepekli, to byla tragédie. A teď jsme se tam koupali, já culíky, ono mi to neschlo, fény nebyly, ty vlasy dlouhý, já jich měla hodně, to mě teda mučilo úplně šíleně.“

Janička s dlouhými vlasy.

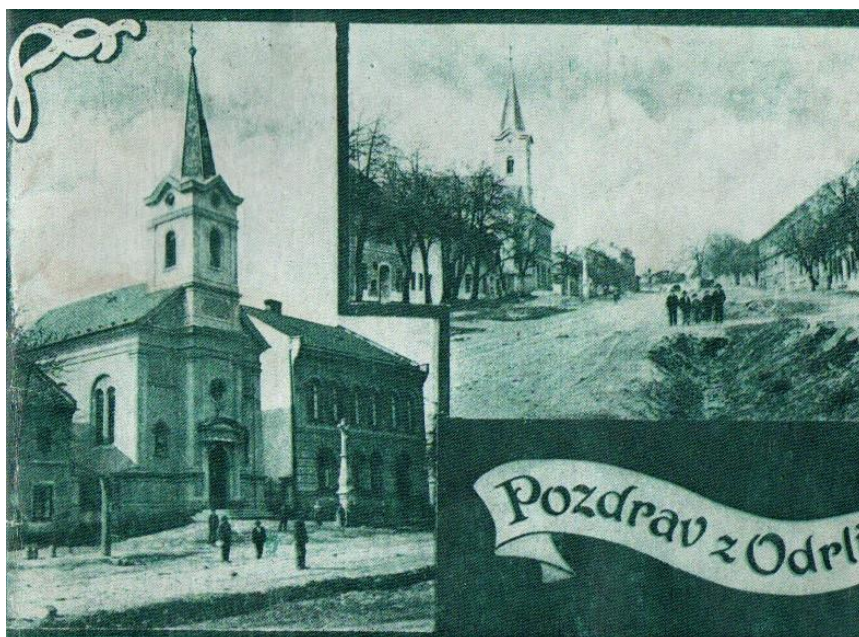
Díky svému temperamentu, vrozené vůli a velkou chutí do životem paní Janička dokázala s přehledem překonat všechny velké i malé překážky. Ve dvaceti letech se vdala. S manželem společně podnikali, vychovali dvě děti a žili spolu šťastným a spokojeným životem. Její životní cesta nebyla jednoduchá, naopak byla drsná, klikatá a plná překážek. Přesto je paní Jana naplněná elánem a optimismem.

Jana s maminkou a s bratrem.

Statek rodiny Nepustilovy.

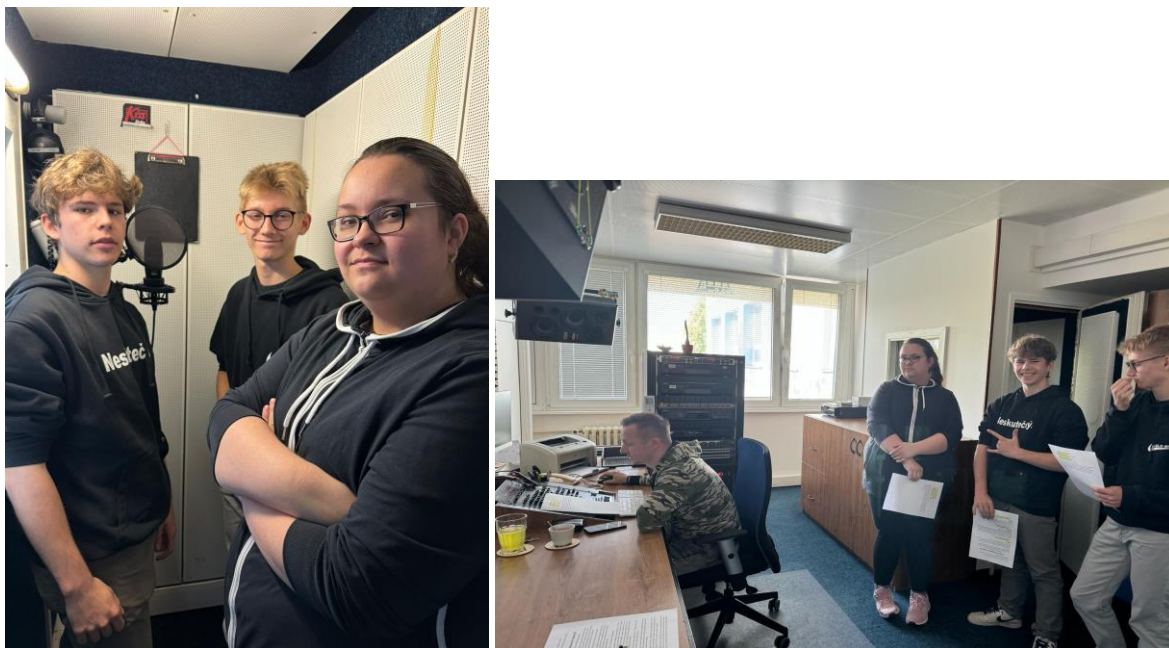

Rodná víska naší pamětnice-Odrlice.

Jana a její kamarádka Žofka z Odrlic.

**Fotografie části týmu z nahrávání reportáže v rádiu Signál Mladá Boleslav,
26. 4. 2024**

Návštěva našeho týmu u pamětnice 5. 3. 2024.

